

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

"Een Marokkaan in Noord" officieel gepresenteerd

Schouten, B.

Publication date

2012

Document Version

Final published version

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Schouten, B. (null). (2012). "Een Marokkaan in Noord" officieel gepresenteerd.
<http://www.geloof-hoop-seksualiteit.nl/2012/12/06/boekpresentatie-een-marokkaan-in-noord/>

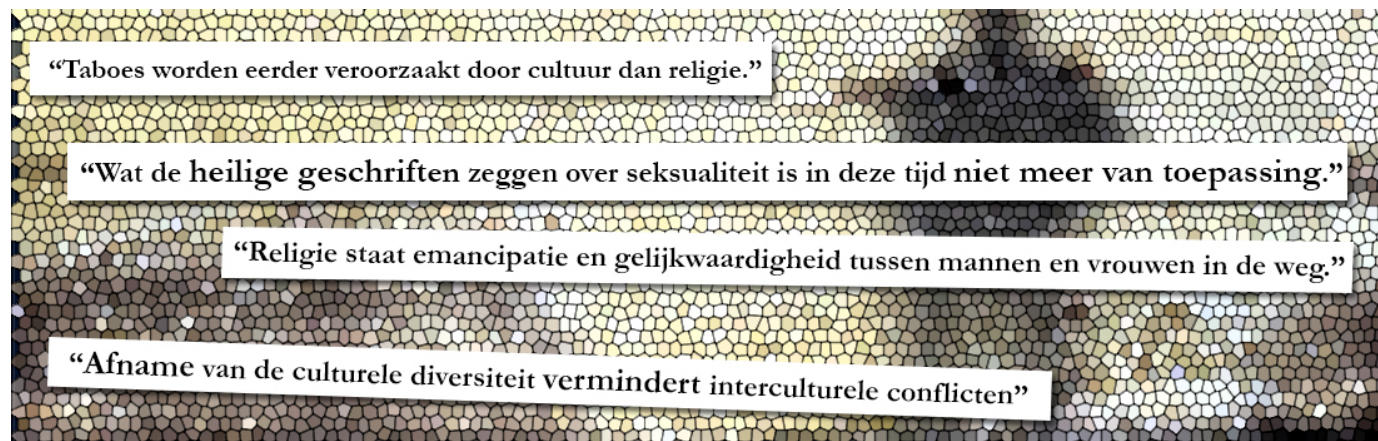
General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Moslimjongeren over geloof, hoop en seksualiteit

“Een Marokkaan in Noord” officieel gepresenteerd

6 December 2012 by [rene](#) | [0 comments](#)

Vrijdag 30 november 2012 is mijn boek [Een Marokkaan in Noord](#) gepresenteerd, in jongerencentrum Scorpio, in Amsterdam-Noord. PvdA-politicus Ahmed Marcouch nam het eerste exemplaar in ontvangst. Zelf heb ik die middag verteld waarom ik dit boek heb geschreven. De tekst van die speech vind je hieronder.

Barbara Schouten met Ahmed Marcouch (rechts)

Waarom ik dit boekje heb geschreven? Dat lijkt een eenvoudige vraag, maar ik kan u verzekeren dat het antwoord op deze vraag verre van eenvoudig is. Zoals de meeste van jullie wel weten, ben ik psycholoog, en psychologen hebben vaak de onhebbelijke gewoonte om het antwoord op de vraag waarom mensen doen wat ze doen, te zoeken in hoeken en gaten van de vroege kinderjaren. Zo zou ik jullie bijvoorbeeld kunnen vertellen over mijn jeugd, een jeugd waarin ik als dochter van een Indische moeder die zelf als kind van Nederlands-Indië naar Nederland kwam, zag hoe moeilijk ze het had om zichzelf staande te houden in een wereld die nooit de hare werd. Ondanks haar goede maatschappelijke positie, onvergelijkbaar met die van de Marokkanen die als gastarbeider naar Nederland zijn gekomen, bleef ze zich een buitenstaander voelen in Nederland, onwelkom,

onbegrepen. Ik zou jullie ook kunnen vertellen over mijn kortstondige huwelijk met een Turkse man. Ik was nog bijna een kind, 19 jaar, toen ik, tot groot ongenoegen van mijn ouders, met deze man trouwde, die ik had leren kennen in een boerendorp in de binnenlanden van Turkije. Een sprookjeshuwelijk dat eindigde in een nachtmerrie toen we samen in Nederland kwamen wonen en het hem niet lukte om te wennen aan het moderne Westerse leven in Amsterdam.

Overtoomse Veld: een mislukt avontuur

De voedingsbodem voor mijn fascinatie voor het leven van migranten zal ongetwijfeld in die jeugdijaren zijn gelegd, maar ik heb jullie hier vandaag natuurlijk niet uitgenodigd om jullie te vervelen met eindeloze verhalen over mijn jeugd. Dus laat ik een sprong in de tijd maken, en wel naar eind 2003, toen ik met mijn kinderen in Overtoomse Veld kwam wonen. Ik had toen met spoed een huis nodig en dat was de enige buurt waar ik snel terecht kon. Sommige vrienden van me vroegen me of ik wel goed wijs was, maar ik had er wel zin in, om te verkassen van de yuppen in de Jordaan naar de Marokkanen in Slotervaart. Een nieuwe wereld, een prima huis, en een speeltuintje voor de deur voor de kinderen. Wat wil een mens nog meer? Helaas kregen mijn vrienden gelijk en nog geen drie jaar later was ik weer weg. Het avontuur was mislukt. Ik voelde me daar, net als mijn moeder en Turkse ex-man, een buitenstaander. Contact leggen met andere moeders lukte niet, want die zaten niet, zoals ik, bij hun kinderen buiten in het speeltuintje, maar bleven binnen, en mijn groeten aan bijvoorbeeld de cassières bij de AH werden vaker wel dan niet genegeerd. De spanning in Overtoomse Veld werd nog groter na de moord op Theo van Gogh, eind 2004, en toen ik weer een jaar later mijn kinderen die zich doodsbang achter de glijbaan hadden verstopt, uit de speeltuin vandaan moest plukken, omdat daar twee jeugdbendes met elkaar op de vuist waren gegaan, vond ik het wel welletjes. Ik wilde weg en verhuisde naar de Spaarndammerbuurt.

Seksueel gedrag: afwijkende cijfers

Het mislukte avontuur bleef me echter dwarszitten. Toen ik voor mijn werk een paar jaar later een onderzoeksrapport las van de Rutgers Nisso Groep, het Nederlandse expertise-centrum seksualiteit, met daarin cijfers over het seksuele gedrag van jongeren onder de 25 en in het bijzonder nogal afwijkende cijfers las over Marokkaanse jongeren, zag ik mijn kans schoon om opnieuw op avontuur te gaan. Ik wilde nog altijd begrijpen wat er nu precies speelde onder deze jongeren, waarover zoveel wordt geschreven en gepraat, maar die zich zo weinig zelf uitspreken. Ook dat ging echter met veel bloed, zweet en tranen gepaard en om dat te illustreren zal ik een klein stukje voorlezen uit mijn boekje dat gaat over mijn eerste avond in jongerencentrum Scorpio:

“Terwijl ik aan het schrijven ben, zwaait de deur open en zie ik twee Marokkaans uitzijnde jongens naar binnen lopen. Eén in blauw trainingspak waarvan de capuchon zo ver over zijn hoofd is getrokken dat zijn gezicht nauwelijks is te zien. De ander, wat kleiner van formaat, gekleed in een spijkerbroek waarvan het kruis, volgens de laatste mode, ongeveer tussen zijn knieën hangt. Een beige petje siert zijn hoofd. Ze zullen ongeveer zestien jaar oud zijn, schat ik. Snel steek ik mijn notitieblokje weg, loop naar ze toe, roep hallo en steek mijn hand uit om me voor te stellen. Zowel mijn groet als hand worden vakkundig genegeerd. De twee jongens beginnen te poolen en ik kruip gekwetst weer terug op mijn

kruk. Daniël, (jongerenwerker in Scorpio) die het voorval vanuit zijn ooghoeken moet hebben gade geslagen, komt uit zijn muziekhok, loopt naar de pooltafel, pakt een keu en drukt die met een knipoog in mijn handen. Dan draait hij zich om naar de twee jongens en zegt: ‘Hé boys, het volgende potje speelt Barbara met jullie mee.’ De twee jongens halen hun schouders op, alsof ze willen zeggen dat het hun allemaal koud laat, maar laten me het volgende potje meespelen. Het wordt een lang potje pool. We wisselen geen woord met elkaar, vermijden elkaars blikken en spelen alsof onze levens ervan af hangen. Gelukkig heb ik het spel, dankzij een vroeger, fanatiek poolspelend vriendje bij wie ik de finesses van het poolen heb kunnen afkijken, nog aardig in de vingers. Ik speel beter dan zij en win. Dat lijkt respect af te dwingen, want de kleine met de pet op zegt: ‘Barbara, je bent goed!’ Goddank, denk ik, ik heb de test doorstaan.”

Undercover agente?

Na die eerste overwinning duurde het nog wel een tijd voordat ik echt met de jongens aan de praat raakte, ik moest nog een aantal andere tests doorstaan. Want was ik echt geen undercover politie-agente?, wilde ik niet gewoon een mooie Marokkaanse jongen versieren?, maar ik was vastbesloten om me niet een tweede keer weg te laten jagen en uiteindelijk lukte het me om hun vertrouwen te winnen en de gesprekken die dat opleverde kunt u, als u wilt, zelf nalezen in mijn boekje. Dit boekje was er niet gekomen zonder de medewerking van jongerencentrum Scorpio. Ik wil dan ook graag van de gelegenheid gebruik maken om Monique Meijer te bedanken, voor alle hulp toen, maar ook nu voor het organiseren van deze boekpresentatie. Maar mijn grootste dank betreft de jongeren zelf, die me zoveel wilden en durfden te vertellen. Het ga jullie goed.

Maatschappelijke positie

Ten slotte ben ik vereerd het eerste exemplaar van dit boekje te mogen overhandigen aan Ahmed Marcouch, die zo vriendelijk is geweest om tijd vrij te maken om hier aanwezig te kunnen zijn. Hoewel jullie hem allemaal ongetwijfeld zullen kennen van zijn politieke werk, eerst als stadsdeelvoorzitter van Slotervaart, en nu als Tweedekamerlid voor de PvdA, weet waarschijnlijk niet iedereen dat ook hij een boek heeft geschreven, Mijn Hollandse droom, waarin zijn levensverhaal staat opgetekend. Het is een ontroerend boek, waarin heel duidelijk wordt hoeveel moed en kracht het kost om als Marokkaanse migrant een maatschappelijke positie in de Nederlandse samenleving te verwerven. Ik heb respect voor wat hij als politicus heeft gedaan voor de Marokkaanse gemeenschap, maar misschien nog wel meer voor het gevecht dat hij heeft geleverd om daar te komen.

Categories: [Uncategorized](#) / [Permalink](#)

Leave a Reply

Required fields are marked *.

Name *

Email *

Website

Message *

[Next Post](#) →

ONLANGS VERSCHENEN

- [“Een Marokkaan in Noord” officieel gepresenteerd](#)
- [Verhitte discussie tijdens floor-debat “Seksualiteit en Islam”](#)
- [Terugluisteren Barbara Schouten op Radio 1 in programma Lust! \(BNN\)](#)
- [Barbara Schouten op Radio 1 in programma Lust! \(BNN\)](#)
- [CHARAF \(19\): ‘Er is geen god behalve allah’](#)

ONDERTUSSEN IN HET HOOFD VAN BARBARA SCHOUTEN

allah **amsterdam** bnn buurthuis communicatiewetenschap criminaliteit dromen frustratie grenzen intimiteit **islam**
italie jongere jongerenwerker liefde lust maagd **marokkaan** marokkanen meisjes migranten **moslim** moslima
moslimjongeren **moslims** onderzoek ontslag problemen racisme radio1 religie **seks** seksualiteit soa sport taboe
taboes toekomst trouwen turken vernedering verrechtsing vertrouwen werk **zarayda**

DENK MEE!

Proudly powered by [WordPress](#) | Theme: Yoko by [Elmastudio](#)

[Top](#)